

[סגור חלון](#)

אז מה עדיף לנו, הנשים המוטטרדות מינית: שיימינג או תביעה?

מצד אחד, השיימינג הזה הביא הרבה טוב. הנה, ינון מגל [התפטרה](#) ■ מצד שני, זה מעורר אי-נוחות ■ עדיף שהמחוקק יפתח חריצים בחומת הדלתיים הסגורות שהטיל על תביעות הטרדה מינית עו"ד מיה צחור 30/11/15

מצד אחד, השיימינג הזה הביא הרבה טוב. הנה, התפתח כאן דיון ציבורי מהי [הטרדה מינית](#), וקיבלנו שיעור מאלף מה לא נכון לומר במקום עבודה, יותר טוב מכל עבודת ההסברה של התקנונים התלויים במקומות עבודה.

סוף-סוף התחוויר לכולנו מה קורה למתלוננות הטרדה מינית, גם כשהן מספרות את סיפורן ללא ראשי-תיבות ומתעקשות לא להיכנס למשבצת הקורבן. היה כאן, בסופו של דבר, גם איזה צדק פואטי: [ינון מגל התפטרה מהכנסת](#), כלומר: יש מחיר, איש הציבור הולך הביתה. רוצים לעשות מעשה שתהיה לו תהודה חברתית? [פרסמו פוסט בפייסבוק](#).

אם, נניח, הייתה מוגשת תביעה [בבית הדין לעבודה](#), בדרך המלך לניהול תביעות על הטרדה מינית חוץ מתלונה ישירה במשטרה? היו מוגשים אז כתב תביעה, כתב הגנה, מסמכים, זכות טיעון לשני הצדדים, הוכחות ופסק דין לפי אמות-מידה משפטיות. האם היינו מגיעים לאותה תוצאה? ספק רב.

בית הדין לעבודה מטיל [דלתיים סגורות](#) על תביעות הטרדה מינית, בד-בבד עם הגשתן במערכת המחשב של בתי המשפט, גם אם התובעת לא מעוניינת בכך. לפי פסיקת בית הדין הארצי לעבודה, יש להטיל דלתיים סגורות לפחות עד מתן פסק דין. גם לאחר מתן פסק דין, יש לחכות לערעור. לא רק שאסור לפרסם את השם של האישה שנגדו הוגשה תביעה על הטרדה מינית, אלא אסור לפרסם את שם החברה הנתבעת, גם לא כתבי טענות ללא שמות.

אם הנתבע בהטרדה מינית אינו איש ציבור, אפשר עוד לפעמים להבין את זה. ייחוס הטרדה מינית לאדם כרוך בהטלת קלון מיוחד, בכתם לא הפיך. אבל כאשר חברה או מוסד ציבורי לא ביררו תלונה שהגישה עובדת על הטרדה מינית, או מתנכרים לעובדת ומגנים על המנהל - מדוע לא לאפשר לציבור לדעת מה יחסו של המעסיק לתלונות על הטרדה מינית? איך נרתיע מעסיקים שלא להפר את חובתם להגן על מתלוננות על הטרדה מינית? הרי במקרה של מטריד שיש ראיות שהוא סדרתי, פרסום יכול לעודד מתלוננות נוספות.

וכך, מאחורי הדלתיים הסגורות, מתנהלים משפטים של הטרדה מינית בסודיות גמורה. מעסיקים מרשים לעצמם לטעון טענות נגד העובדת כאחרון הטוקבקיסטים, כי הרי הכול סודי, ואיש לא יראה. לבטח הציבור לא יוכל ללמוד דבר.

יש מחיר. ינון מגל

ללא ראשי תיבות. רחלי רוטנר

לפתוח חריצים

אז שיימינג או תביעה? אם המתלוננת רוצה לעשות מעשה חברתי, ומבחינתה תביעה זו השתקה לשנים רבות, אולי עדיף שתפתח עמוד פייסבוק? אלא שעל אף העיוות שנוצר, לא נוח לי עם אופציית השיימינג. בניגוד למקרה של ינון מגל, לא תמיד העובדות כל-כך פשוטות, ומתייצבות בין-רגע 4 גרסאות תומכות.

משפט הציבור, בכל הכבוד, לא יכול לגזור גורלו של אדם. לא פעם נתקלתי בתביעות על הטרדה מינית בגלל אמירות שיש בהן אולי חוסר טקט, אבל לא עבריינות מין. עובד ששאל עובדת אם יש לה חבר, ולמחרת מזומן לביור הטרדה מינית בגלל התייחסות מינית. או עובד שטוען כי נרמז לגביו שהוא הומו.

ומהן אותן מילים? לא ברור. שלא לדבר על תלונות בקשר ליחסים בהסכמה עם ממונה, שלא תמיד הן בבחינת ניצול יחסי מרות. לפעמים זה רומן בהסכמה שהשתבש.

לא כל ההתנהגויות האלה רצויות וראויות, אבל הן עדיין לא עבריינות מין. הבטן מתהפכת מהאפשרות שמקרים כאלה יגיעו לפוסט בפייסבוק, שיכול להחריב את חייו האישיים והמקצועיים של אדם.

על-מנת שפרסום פוסט באינטרנט לא יהיה הכלי הרלוונטי היחיד לשינוי חברתי ולאמירה נוקבת מצד מתלוננות, על המחוקק לפתוח חריצים בדלתיים הסגורות, כך שכל מקרה ייבחן לגופו. אפשר לשקול חיסיון חלקי על שמות הצדדים, אבל לא על כתבי הטענות. במקרה של חברה הנתבעת, כשיש ראיות לכאורה להפרת החוק מצידה, יש להביא את הדבר לידיעת הציבור. אחרת החוק למניעת הטרדה מינית יהיה אות מתה. כלומר, אות חיה בטוקבקים בלבד.

הכותבת עוסקת בתביעות כספיות על הטרדה מינית בעבודה ומנהלת את האתר

www.ovdot.co.il